

Ladislav Kubíček

Smír

Velmi dobrým lékem a mimořádně účinnou zbraní v arsenálu Boží spravedlnosti je smír. Mohu k němu přispět tím, že Boha usmiřuji nejen za sebe, ale i za druhé. „Zbývá mnoho z utrpení Kristova pro jeho tajemné tělo, tj. církev,“ říká sv. Pavel. Největší díl nesl za nás Kristus, ale protože výslovně chce, abychom se spolu s ním podíleli na záchraně světa, zbývá něco i na nás. Nikde není psáno, že musíme čekat na nemoc, na katastrofy, na války. Nebojme se sebezáporeů. Bůh nedopustí, abychom si na sebe vzali víc, než sneseme. On má ve svém scénáři ohodnoceno, kdo by měl v pozemském životě kolik odtrpět, jak velký kus by měl s Kristem nést kříž. Sebezáporem si to vybíráme dobrovolně po částech už předem. Kdo se chytře a mazaně celou dobu kříži vyhýbá, ať se pak nediví, že si ho musí odtrpět závěru života celý najednou, třeba nějakou dlouhodobou nemocí. Vyhýbat se křížům je velice neekonomické.

Postoj ke stáří a smrti nás prozradí

Stále je možno růst. Nikdy nebudeme moci říct, že jsme se sebou hotovi. Pro nevěřícího život a jeho smysl končí ve stáří. Opouští ho přátelé, ztrácí sílu, ztrácí zdraví, bojí se nemocí a odchodu do důchodu. Křesťan teoreticky ví, že by se s přibývajícím věkem měl čím dál víc těšit na nebe. Ale v tomto těšení je zahrnuta i smrt, kterou nelze obejít. Prožívám skutečně všechny výsady a krásu své křesťanské víry? Je pro mě smrt otevřením dveří do nebeského království? Je pro mě odchodem ze slzavého údolí? Nejsem načichlý materialismem? Kvalita našeho duchovního života se nepozná podle toho, jak dovedeme vyprávět o tajemství Nejsvětější Trojice, ale například podle toho, jestli v nemoci stojíme, nebo nestojíme o pravdivé sdělení diagnózy a prognózy.

(z knihy *Na minutu s L. Kubíčkem – Zapalují?*)

Richard Rohr

Ježíš opouští chrám

Ve dvacáté čtvrté kapitole Matoušova evangelia, v pasáži nazývané „eschatologická rozprava“ čteme: „Ježíš opustil chrám.“ To je první verš. Nyní si pamatujte, že vše je tu symbolické – není tu ani věta navíc. Máme pokušení ten verš přeskočit, abychom se dostali k ústřednímu významu textu, ale právě tento první verš je důležitý. Chrám představuje celý systém ztělesněný jedinou stavbou. Tu Ježíš opouští. „Když Ježíš vyšel z chrámu a odcházal odtud, přistoupili k němu

učedníci a ukazovali mu na chrámové stavby“ (Mt 24,1). Není to zajímavé? Oni to přece dělají vždycky!

Je to téměř na konci evangelia a oni stále ještě nepochopili to podstatné. Ježíš chrám opouští, zatímco oni obdivují jeho architekturu! Jestliže toto čteme jako posvátnou mytologii, přijdeme na poselství příběhu: učedníci jsou zde stále ještě zakořenění. Stále ještě si myslí, že tu jde o chrám, zatímco Ježíš dělá vše pro to, aby jim sdělil, že tak to není: „Vidíte toto všechno? Amen, pravím vám, že tu nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozmetáno“ (Mt 24,2).

Toto je Ježíšova velká proklamace: Všechno tohle zanikne. Do toho už naději nekládejte. Ježíš tu káže nikoli jen konec světa, ale konec světů. Pokud se vám v životě někdy přihodilo, že byste došli k bodu, kdy se vám rozpadl svět, pak tomuto textu rozumíte. Nemůžeme vítat nový řád světa, dokud nenecháme odejít ten starý. Je iluzí chtít oba.

(meditace pro 31. neděli v mezidobí)

Akce Zachraňme lovosické varhany

zůstává pro naši farnost stále aktuální.

Díky trvající ochotě k pomoci od pana Pavla Hruše pokračují aktivity na opravě varhan v našem kostele.

Naplánované benefiční koncerty je nutno odložit na dobu kdy bude možné je realizovat.

Děkujeme všem, kdo opravu podpořili finančně i všem, kteří se zapojili do přípravy a realizace této akce. Podrobnější informace a způsob jak přispět najdete na internetových stránkách naší farnosti: <https://farnostlovosice.cz/>.

Liturgie v rodině

Karanténa je příležitost o tomto víkendu využít možnost si zorganizovat domácí bohoslužbu slova.

Pokud jste na tom podobně jako my - už dlouho o něčem takovém uvažujete, ale ještě jste se neodhodlali - zde několik návodů k inspiraci:

<https://www.youtube.com/watch?v=nXjfwGSluRU>

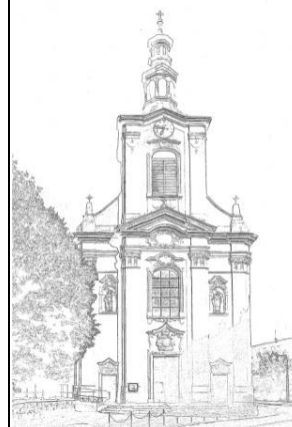
<https://www.cirkev.cz/cs/aktuality/200315liturgie-v-rodine>

<https://www.farnostkomin.cz/aktuality/domaci-bohosluzba-slova/>

<https://www.pastorace.cz/clanky/manual-pro-domaci-nedelni-bohosluzbu>

Václav č. 36 (2020)

1. 11. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

*Slavnost Všech svatých -
31. neděle v mezidobí*

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30
Út 17:30
St, Čt 8:00
Pá 16:30

Modlitební skupina

Út 16:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD Milešov

zámecká kaple

V době karantény nebude.

- Farní kavárna po dobu karantény nebude.
- V pondělí 2.11.20 Církev vzpomíná na zemřelé - 16:30-17:00 bude možno se soukromě pomodlit v kostele a přijmout Eucharistii.
- 31.10.20 přijal náš katechumen Miroslav Zuckerstein křest a biřmování. Přejeme mu požehnané dny s Pánem a radostné společenství v naší farnosti.
- Stále je možnost si v sakristii **zakoupit kalendáře**: závěsný Katolický kalendář (A5) za 49 Kč závěsný Rodinný plánovací kalendář (A3) za 79 Kč

David Wilkerson

Dýka a kříž

2. Počínal jsem si jako blázen I

Silnicí č. 46, která spojuje New Jersey Turnpike s mostem G. Washingtona, jsme se dostali na periferii New Yorku. Začaly se objevovat těžkosti. Co třeba udělám, až budeme na druhé straně? Neměl jsem ani tušení. Potřebovali jsme benzín a tak jsme zajeli do stanice hned u mostu. Miles zůstal u vozu a já jsem šel s vytrženou stránkou zavolat státního zástupce, který byl v článku jmenován. Když mne konečně spojili se správnou kanceláří, snažil jsem se v telefonu vypadat jako ctihodný pastor nějaké zbožné misie. Na onu kancelář to však neudělalo nejmenší dojem.

„Státní zástupce nepřipustí žádné zasahování do této záležitosti. Na shledanou, pane!“ Linka zmlkla.

Vyšel jsem z budky a zůstal chvilku stát u pyramidy plechovek s olejem. Snažil jsem se pochopit své poslání. Byli jsme 560 km od domova a stmívalo se. Sevřela mne slabost, únava i strach. Cítil jsem se opuštěný. Tam, ve světle zářivky benzínové stanice, se mi to vedení z klidu mé pracovny na faře nezdálo už tak přesvědčivým. Bylo to ztroskotání, ale musel jsem ho přece očekávat.

„Hej, Davide“, volal Miles, „blokujeme tu výjezd!“

Vyjeli jsme zase na silnici. Okamžitě nás pohltit mohutný dopravní proud. Nešlo by se ani otočit, kdybychom chtěli. Ještě nikdy jsem neviděl takovou spoustu spěchajících aut.

Uvědomil jsem si, jaký se ze mě stal venkovan.

„Co teď?“ zeptal jsem se Milese na konci mostu, kde nás tucet zelených světél naváděl na dálnici, jejíž jméno nám neříkalo vůbec nic.

„V pochybnostech následuj vůz před sebou“, odpověděl Miles příslovím. Vůz před námi jel na horní Manhattan a my tedy rovněž.

„Podívej“, řekl Miles, když jsme projeli dvě křižovatky na červenou a málem přejeli strážníka, který za námi smutně kýval hlavou, „tady je jméno, které znám: Broadway.“ Název té ulice byl jako závan domova ve zmatku ciziny. Jeli jsme po ní a míjeli postranní ulice, jejichž čísla klesala od 200 až k 50 a najednou jsme se octli na Times Square.

Miles předčítal reklamní nápisy zábavních podniků: „Nahá tajemství“, „Láska bez lásky“, „Dívka noci“, „Stud“. Museli jsme myslet na tiché Philipsburgské večery. Veliká bílá písmena na jednom divadle oznamovala: „Jen pro dospělé“; pod nimi udržoval muž v červené uniformě pořádek ve frontě tlačících se, netrpělivých dětí. O několik bloků dále byly známé obchodní domy Marcy a pak Gimble. Při pohledu na

ně jsem se zaradoval. To byla jména, o kterých jsem něco věděl. Z těchto obchodů si Gwen objednávala zboží.

„Což, kdybychom se tady poohlédli po nějakém hotelu“, navrhl jsem Milesovi. Přes ulici byl Martinique. Rozhodli jsme se tedy pro ten. Nastal však problém s parkováním. Před hotelem sice parkoviště bylo, ale když muž u vchodu řekl „dva dolary přes noc“, obrátil jsem vůz rychle zpátky do ulice. „To je tím, že nejsme zdejší“, řekl jsem Milesovi, když jsem odjížděl rychlostí, kterou jsem považoval za rozhorlenou. „Mysli si, že z nás mohou všechno vydržet, když jsme tu cizí.“ Za půl hodiny jsme byli na témže parkovišti znovu.

„O. K., vyhrál jste!“ řekl jsem muži, který se ani neusmál. O chvíli později jsme byli ve svém pokoji ve dvanáctém patře hotelu Martinique. Dlouho jsem stál u okna a prohlížel si auta a lidi tam dole. Každou chvíli zvedl vítr mračna odpadků a novin a hnal je ulicí. Na druhé straně se tísnila skupinka mladíků kolem ohně. Zimomřivě poskakovali, vztahovali ruce nad plameny a bezpochyby nevěděli, co dělat. Nahmátl jsem v kapse stránku z Life a myslel na to, jak se před několika měsíci sedm podobných hochů toulalo po Highbridge-Parku.

„Pokusím se ještě jednou zavolat do kanceláře státního zástupce“, řekl jsem Milesovi.

Překvapilo mě, že ještě úřadovali. Musel jsem volat několikrát, než jsem sehnal někoho, kdo mi mohl podat trochu bližší informace.

„Podívejte se“, řekl stručně, „jediný člověk, který vám může povolit návštěvu u těch chlapců, je sám soudce Davidson.“

„Jak je možné se s ním sejít?“ zeptal jsem se.

Neochotná odpověď: „Bude zítra ráno u procesu. Soudní ulice číslo 100. A teď na shledanou, pane faráři. Prosím vás, už sem nevolejte. Nemůžeme pro vás nic udělat.“

Pokusil jsem se ještě o jeden rozhovor. Tentokrátě přímo se soudcem Davidsonem. Telefonistka mi ale sdělila, že linka je vypnuta. Šli jsme si tedy lehnout, ale já jsem usnout nemohl. Každý zvuk nočního města byl pro mé uši nezvyklý a děsivý. V dlouhých nočních hodinách jsem se musel divit tomu, proč jsem vlastně zde a zároveň jsem děkoval Bohu, že nemusím žít v tomto hrozném městě.

Ráno jsme vstali hned po sedmé, oblékli jsme se a opustili hotel. Nesnídali jsme. Oba jsme cítili, že před sebou máme důležitý úkol a že nám půst může prospět. Kdybychom znali New York lépe, jeli bychom do města k soudu podzemní dráhou. My jsme ale zdejší poměry neznali a tak jsme se vydali na Soudní ulici opět vozem. Nechali jsme si vysvětlit cestu a znovu vyrazili na Broadway. ...

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)

Možnost získat odpustky bude kvůli pandemii prodloužena

Z důvodu pandemie Covid-19 je možnost získat plnomocné odpustky pro zemřelé prodloužena na celý měsíc listopad. Úkony a podmínky jejich získání budou přizpůsobené tak, aby se zajistila bezpečnost věřících. Z pověření Svatého otce to umožnila formou dekretu Apoštolská penitenciárie, která tak vyšla vstříc žádostem biskupů z mnoha zemí světa postižených koronavirem.

Apoštolská penitenciárie s osobním pověřením papeže Františka stanovila, že je letos možné získat plnomocné odpustky po celý měsíc listopad. Tato možnost plnomocných odpustků, která obvykle platí pouze od 1. do 8. listopadu, byla nyní prodloužena na celý měsíc z důvodu pandemie Covid-19. V České republice je tato možnost i týden před 1. listopadem, tj. letos již od 25.10 2020.

V dekretu s podpisy hlavního penitenciáře kardinála Maura Piacenzy a regenta Mons. Krzysztofa Nykiela stojí, že je letos možné získat plnomocné odpustky kterýkoliv den v měsíci listopadu. **Podmínkou je návštěva kostela nebo kapličky a modlitby Otčenáš a Věřím v Boha a dalších obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce a vyloučení veškeré náklonnosti k jakémukoliv hříchu, a to i všednímu).**

Kromě toho **senioři, nemocní a všichni, kteří z vážných důvodů nemohou opustit své bydliště** kvůli omezením spojenými s pandemií, mohou získat odpustky na dálku. Stačí, **pokud se v modlitbě spojí se společenstvím církve, zřeknou se jakéhokoliv hříchu a s úmyslem splnit, jakmile to bude možné, i další podmínky (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) a před obrazem Pána Ježíše nebo Panny Marie se pomodlí za zesnulé.** Mohou to být např. ranní chvály nebo nešpory z breviáře za zesnulé, růženec, Korunka k Božímu milosrdenství nebo jiné modlitby za zemřelé, které se věřící obvykle modlí, četba úryvku z Evangelia, který je součástí liturgie za zesnulé, nebo vykonání skutku milosrdenství, obětování Bohu bolesti a útrap vlastního života.

Apoštolská penitenciárie v dekretu zároveň žádá, aby byli kněží k dispozici pro věřící v udělování svátostí smíření a svatého přijímání nemocným. Kardinál Piacenza a Mons. Nykiel připomínají platná nařízení v Nótě týkající se svátosti smíření v době pandemie z 19. března tohoto roku.

Závěrem jsou všichni kněží naléhavě vyzýváni, aby na svátek Vzpomínky za všechny věrné zemřelé sloužily třikrát za den mši.